

nincsenek is végleges megoldások ; ha csak a Zoltán-féle rajongók megoldásai nem. Gyötrődünk, ellenkedünk mind ; mint ez a félarcú Kovács a feleségével, Sebestyén a ritka napszámmal, Juli a visszatért nyilalásaival, de gyötrődéseink korszójában meg-megcsobban a szőlőhegyen kapott víz s ki tudja, talán az a legboldogabb, aki legtöbbet emlékezik, mint ez a Schwarz Irma is, a melegedő vas fényénél, a konyhaasztalra könyökölve. «Kemény héjban érnek a lány magok», ennyit hagyott rá Zoltán. S a héj, amelybe az ő szívét rejtette az Úr, elég kemény.

(Vége.)

Németh László.

KICSI MÉG A LEGÉNYKE!

*Kicsi még a legényke,
nyolc hónapos szegényke . . .
De a keze olyan fürge,
mintha mindig csak repülne,
úgy repülne, mint a fecske :
szárnykítárva, szívrepesve,
túl az utcán végig-végig,
hol a felhők pírja érik.*

*Az ablakon keresztül
rámnevet kétszemestül, —
két piciny szem, gömbölyűre,
csillogóra köszörülve !
Mint a gyémánt, csillogóra,
mint a villám, villogóra :
csillogtatva perce kését,
villogtatva lelke fényét !*

*Kicsi még a legényke,
nyolc hónapos szegényke . . .
De majd megnő egykettőre
és királyfi lesz belőle :
fűni fogja trombitáját,
csattogtatni fringiját,
felszökik pejtállosára
és eloszlik, mint a pára !*

Gulyás Pál.